

Бидѣйки доволенъ отъ роднини и приятели, отъ съзаклятиците стрѣмски и отъ дѣлата комитетски, Дяконъ Левски рѣшилъ да напусне Стрѣмско доле и се запѣтилъ за *Помашко* поле (Ловечъ). Прѣзъ октомвр. (1869 год.), при „изгрѣвъ слънце“, господинъ „нѣкой си“, намѣтнатъ съ есенно палто, се растѣпкалъ по Сопотското друмище, що води за Карловското *тръсище*. Господинътъ „нѣкой си“ очаквалъ „нѣкого си“; ето защо съ напрѣгнато око слѣдилъ той за движуците се люде по Сопотското друмище. Една групица отъ 4—5 души хора се задали отъ къмъ градътъ; господинътъ „нѣкой си“ отдалечъ позналъ, че между пѣтниците нѣма нито единъ отъ хората на „Стрѣма“. За да затули лицето си отъ пѣтниците, той се отстранилъ отъ пѣтя, сѣдналъ върху окна и си обърналъ гърба къмъ проходящите люде. Компанийката, 4—5 души хора, весела, засмѣна, се подравнила съ непознатия господинъ. поздравила го съ „добро утро“ и единъ отъ групата се приближилъ до господинътъ, божемъ, цигарата си да запали. Този „единъ“ се казалъ *Иванъ Хр. Цочевъ*. Въ намѣтнатото върху господина палто, Цочевъ позналъ своето палто, изгубено прѣди двѣ години въ Турно-Мѣгуреле. Безъ да занита непознатия нему господинъ, отъ гдѣ е земалъ палтото, Цочевъ грабналъ палтото, избѣгалъ при другаритѣ си и казалъ: „това палто е мое. Тоя човѣкъ е хайдукъ; дръжете да го хванемъ!“

Левски се намѣрилъ въ *затруднително положение*; извикалъ на *Цочева* да даде палтото и пристѣпилъ съ

Тинко *Рачови*, отъ които послѣдний биде обѣсенъ въ време на възстанието 1876 год.; 6) Хаджи Василь *Караивановъ*, въ ханътъ на когото сѣ ставали засѣданията комитетски.

Членове на Сопотския комитетъ били: Фратю Поновъ, Никола Ивановъ, Ст. П. *Стойновски*, Тодоръ *Кочниковъ* (Спицеринъ), Иванчо Колевъ *Куйковъ*, Иванъ Х. Спасовъ, Аврамъ Вълковъ Тенекеджията, Дядо *Рафинъ*, игуменъ на Сопотския м. манастиръ, Дяконъ *Богословъ*. Като приятели на Левски се считали: Хаджи Гиока *Павловъ*, Иванъ Попъ *Станевъ* и др...